

Sygn. akt XI W 10933/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Monika Makowska

Protokolant: Karolina Szczęsna, Anna Urbańska, Beata Jaworska

Oskarżyciel publiczny: K. K. (1), K. K. (2)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 05 listopada 2015 roku, 28 grudnia 2015 roku, 02 lutego 2016 roku w W.

sprawy **A. B.**

syna R. i W. z domu K.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

1. w dniu 17 kwietnia 2014r w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc właścicielem pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/ w pojazd do kierowania w dniu 01.04.2014r. o godzinie 07:33 na ul. (...) przy pomniku Sopera w W.

tj. za wykroczenie z art. 96§3 Kodeksu Wykroczeń,

2. w dniu 13 czerwca 2014r. w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc właścicielem pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/ w pojazd do kierowania w dniu 13.05.2014r. o godzinie 13:20 na ul. (...) w W.

tj. za wykroczenie z art. 96§3 Kodeksu Wykroczeń,

orzeka

I. obwinionego A. B. uznaje za winnego zarzucanych mu w pkt 1-2 czynów, stanowiących wykroczenia z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw skazuje go, a na podstawie art. 96 § 3 kw w zw. z art. 9 § 2 kw i art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu łącznie karę grzywny w wysokości 600 (sześćset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art.119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 10344/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 kwietnia 2014 r. o godzinie 07:33 w W. na ul. (...) przy Pomniku S. urządzenie pomiarowe do rejestracji prędkości pojazdów AD9C wykonało fotografię pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca nie zastosował się do ograniczenia prędkości do 70 km/h określonego znakiem drogowym B-33 „ograniczenie prędkości” i przekroczył dozwoloną w tym miejscu prędkość o 26 km/h i tym samym wypełnił dyspozycję przepisu art. 92 a kw. Na podstawie Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców ustalono, iż właścicielem pojazdu jest A. B.. Do ustalonego właściciela pojazdu zostało wysłane wezwanie do wskazania informacji o użytkowniku pojazdu samochodowego wraz z drukami oświadczenia o wyrażeniu zgody na przyjęcie mandatu karnego kredytowanego lub wskazaniu kierowcy. Poczta została podjęta osobiście przez adresata w dn. 10.04.2014 r. W odpowiedzi A. B. nadesłał do Straży Miejskiej pismo, w którym nie wskazał, komu powierzył pojazd do kierowania bądź używania we wskazanym w wezwaniu dniu, wniósł także o umorzenie postępowania. Straż Miejska wysłała następnie do A. B. pismo informujące o odstąpieniu od sporządzenia protokołu przesłuchania osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia i skierowaniu do Sądu Rejonowego wniosku o ukaranie celem rozpatrzenia. Także i ta poczta została przez A. B. podjęta.

W dniu 13 maja 2014 r. o godz. 13:20 w W. przy ul. (...) w W. za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości zostało wykonane zdjęcie pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą i przekroczył dozwoloną prędkość o 31 km/h, to jest popełnił czyn opisany w art. 92a kw. Na podstawie danych z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców ustalono, iż właścicielem w/w pojazdu jest, podobnie jak w poprzednim przypadku, A. B.. Do tak ustalonego właściciela wysłano odpowiednie wezwanie dotyczące popełnionego czynu z art. 92a oraz formularze: oświadczenie na wyrażenie zgody na ukaranie grzywną nałożoną w drodze mandatu karnego kredytowanego oraz oświadczenie o wskazaniu kierowcy lub osoby użytkującej pojazd. A. B. odebrał korespondencję w dn. 6 czerwca 2014 r. W odpowiedzi nadesłał pismo, w którym nie wskazał jednoznacznie, komu powierzył pojazd marki S. o numerze rejestracyjnym (...) do kierowania w dn. 13 maja 2014 r. o godz. 13:20, jednocześnie – podobnie jak poprzednio – wniósł o umorzenie postępowania. A. B. otrzymał w odpowiedzi pismo Straży Miejskiej, informujące o odstąpieniu od sporządzenia protokołu przesłuchania w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia i skierowaniu sprawy do Sądu Rejonowego celem rozpoznania wniosku o ukaranie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień obwinionego złożonych w trakcie postępowania sądowego k. 93, zapis audiowizualny przebiegu rozprawy w dn. 02 lutego 2016 r. 00:03:02 – 00:09:40 notatek urzędowych (k. 1-3, 10-11, 18-20, 33, 34), wezwań (k. 4, 21), zwrotnych potwierdzeń odbioru wezwań przez obwinionego (k. 5, 22), wniosków o umorzenie postępowania (k. 6-7, 23-24, 25-28, 90-91), pism Straży Miejskiej (k. 9, 30), dokumentacji fotograficznej (k. 75-76, 101-102).

Obwiniony w toku postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Na rozprawie w dn. 28 grudnia 2015 r. twierdził, iż nie wie, czemu miałby się przyznawać, gdyż nie jest w stanie wskazać, kto prowadził pojazd we wskazanych w wezwaniach dniach. Dodał, iż nie dostał do wglądu żadnych zdjęć i dokumentów, przez co wskazanie nie było możliwe. Obwiniony przyznał nadto, iż sam pisał pismo do Straży miejskiej o umorzenie postępowania, oraz że auto prawdopodobnie prowadził w jednym przypadku on, a w drugim żona, lecz on nie musi na siebie donosić. Stwierdził też, że samochodem S. jeździ głównie on, a V. żona, ale jest to zależne od potrzeb. Dodał, iż nie stawiał się w siedzibie Straży Miejskiej aby obejrzeć zdjęcia wykonane przez fotoradar.

Po okazaniu na rozprawie w dn. 28 grudnia 2015 roku zdjęcia wykonanego przez fotoradar, przedstawiającego samochód marki V. o numerze rejestracyjnym (...) obwiniony odmówił złożenia wyjaśnień co do określenia tożsamości osoby prowadzącej pojazd, gdyż – jak stwierdził – musiałby donieść na osobę bliską. Dodał, iż na pewno nie jest osobą na okazanym zdjęciu.

Na rozprawie w dn. 02 lutego 2016 r. obwiniony oświadczył, iż jest współwłaścicielem samochodu marki V. i nie musi w związku z tym wiedzieć, komu użycza pojazd drugi współwłaściciel. Podkreślił, iż w momencie popełnienia wykroczenia nie użytkował pojazdu marki V., wydaje mu się, że pojazd prowadziła osoba mu bliska. Przyznał również, że istnieje zasada zgodnie z którą nie użytkuje on samochodu marki V., głównie korzysta z niego inna osoba. Obwiniony

wyjaśnił ponadto, że kiedy zachodzi taka potrzeba sam korzysta z samochodu V. i nie konsultuje tego w każdym pojedynczym wypadku z drugim współwłaścicielem, który użytkuje to auto częściej.

Po okazaniu fotografii zapisanej na płycie CD k. 102 akt sprawy, dokumentującej wykroczenie popełnione samochodem marki S. o numerze rejestracyjnym (...) obwiniony oświadczył, iż nie pamięta kto w momencie wykonania zdjęcia kierował przedmiotowym pojazdem. Dodał, że możliwe, że on sam jechał tym samochodem w dniu popełnienia wykroczenia. Przyznał nadto, iż samochód marki S. pożycza żonie, szwagrowi, lub swojemu ojcu jeżeli zachodzi taka potrzeba, w związku z czym nie pamięta, kto użytkował auto w dniu wskazanym w wezwaniu.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego w części, w której potwierdził on fakt, iż dysponuje tytułem prawnym do dysponowania samochodem marki V. o numerze rejestracyjnym (...) (współwłasność) oraz samochodem marki S. o numerze rejestracyjnym (...), otrzymał wezwania od Straży Miejskiej z dnia 22.05.2014 r. oraz z dn. 07.04.2014 r. oraz fakt, że na zdjęciach wykonanych przez urządzenia rejestrujące z dnia 1 kwietnia 2014 r. oraz z dnia 13 maja 2014 r. znajdują się ww. samochody. Wyjaśnienia obwinionego w tej części są potwierdzone innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, tj. notatkami urzędowymi (k 1-3, 18-20), wezwaniami i zwrotnymi potwierdzeniami odbioru (k. 4, 5, 21, 22), dokumentacją fotograficzną (płyty CD k. 76, 102).

Sąd nie podzielił jednakże stanowiska obwinionego, iż brak jest podstaw do przypisania mu popełnienia zarzucanych czynów. Nadto Sąd nie zgodził się również z argumentacją obwinionego, iż miał on prawną możliwość odmowy wskazania osoby, której powierzył pojazd do kierowania – jeżeli udzielenie takiej odpowiedzi mogłoby narażać jego lub osobę dla niego najbliższą na odpowiedzialność za wykroczenie. Sąd uznał bowiem, że obwiniony dokonał błędnej analizy prawnej stanu faktycznego, a powoływane przez niego okoliczności nie mają zastosowania w niniejszej.

Za podstawę dokonanych w przedmiotowej sprawie ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto materiał dowodowy ujawniony w trybie art. 76 § 1 kpw w postaci: notatek urzędowych (k. 1-3, 10-11, 18-20, 33, 34), wezwań (k. 4, 21), zwrotnych potwierdzeń odbioru wezwań przez obwinionego (k. 5, 22), wniosków o umorzenie postępowania (k. 6-7, 23-24, 25-28, 90-91), pism Straży Miejskiej (k. 9, 30), dokumentacji fotograficznej (k. 75-76, 101-102). Sąd uznał powyższe dokumenty za w pełni wiarygodne. Strony nie kwestionowały ich prawdziwości ani autentyczności, Sąd natomiast z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

Dokonując subsumcji tak ustalonego w sprawie stanu faktycznego pod obowiązujące przepisy prawa, Sąd doszedł do przekonania, iż swoim zachowaniem obwiniony A. B. dwukrotnie wypełnił znamiona wykroczenia spenalizowanego w art. 96 § 3 kw.

Przepis art. 96 § 3 Kodeksu wykroczeń stanowi prawne zabezpieczenie obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 Ustawy z dn. 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, który z kolei ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Zgodnie z drugim z cytowanych przepisów właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. W świetle art. 96 § 3 kw oraz art. 78 ust. 4 Prawo o ruchu drogowym na obwinionym jako właścicielu pojazdu ciążył obowiązek posiadania danych na temat osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Udzielenie, po uzyskaniu wiedzy o treści wezwania, odpowiedzi wymijającej, bądź też zasłanianie się niepamięcią może być uznane za przejaw zachowania sprawczego z art. 96 § 3 kw. Zważyć należy, że niewskazaniem osoby, której powierzony został pojazd do kierowania lub używania poprzez udzielenie odpowiedzi negatywnej będzie przy tym zarówno niewskazanie tej osoby, jak i stwierdzenie zobowiązanego, że nie wie on, w czyjej dyspozycji pozostawał pojazd w czasie zdarzenia (Stefański R.A., Wykroczenia drogowe. Komentarz, Lex 2011). Stosownie zaś do treści art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz zwolniony jest z obowiązku wskazanego w art. 96 § 3 kw, w przypadku użycia pojazdu przez osobę nieznaną wbrew woli i wiedzy właściciela lub posiadacza w sposób niemożliwy do zapobieżenia.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy należy podkreślić, że w niniejszym postępowaniu bezsporne jest, iż w dniu 1 kwietnia 2014 r. o godzinie 07:33 w W. na ul. (...) przy Pomniku S. oraz w dniu 13 maja 2014 r. o godz. 13:20 w W. przy ul. (...) ujawnione zostały wykroczenia drogowe polegające na przekroczeniu prędkości przez kierujących pojazdem odpowiednio marki V. o numerze rejestracyjnym (...) oraz marki S. o numerze rejestracyjnym (...) tj. czyny z art. 92a kw. Potwierdziły to zebrane w sprawie dowody w postaci notatek urzędowych (k 1-3, 18-20), dokumentacja fotograficzna (płyty CD k. 76, 102). Okoliczności tych nie kwestionował również obwiniony. Nie ulega również wątpliwości, iż właściciel obu pojazdów tj. obwiniony A. B. został skutecznie wezwany przez Straż Miejską (...). W. do wskazania kierujących pojazdami lub użytkowników pojazdów w wymienionych wyżej dniach.

Z wyjaśnień obwinionego wynika, iż nie dokonał wskazania, bowiem samochód był użytkowany przez kilka osób z kręgu jego bliskich, których nie chciał obciążać. Twierdził też, że nie ma obowiązku obciążania siebie samego odpowiedzialnością za wykroczenie drogowe.

Odnosząc się do braku konieczności wskazywania osób najbliższych zważyć należy, iż żadne przepisy prawa w takiej sytuacji nie upoważniają do odmowy wskazania takiej osoby. Zatem nawet ewentualna niechęć obwinionego do wskazania osoby bliskiej jako użytkownika/posiadacza pojazdu w oznaczonym czasie, nie może być traktowana jako korzystanie z ochrony prawnej a zarazem brak wyczerpania znamion czynu zabronionego. Właściciel lub posiadacz pojazdu nie może skutecznie uchylać się od obowiązku przewidzianego w art. 78 ust. 4 Pord w sytuacji powierzenia pojazdu osobie najbliższej, która mogła dopuścić się wykroczenia. Sąd w rozpoznawanej sprawie podziela zdanie Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 30 listopada 2004 roku sygn. akt I KZP 26/04 (OSNKW 2004/11-12/102), iż w sprawach o wykroczenia nie znajduje zastosowania art. 183 kpk w zw. z art. 41 § 1 kpw, ponieważ przepis ten upoważnia do uchylenia się od odpowiedzi na pytania, wówczas, gdy udzielenie odpowiedzi mogłoby narazić osobę najbliższą na odpowiedzialność za przestępstwa lub przestępstwa skarbowe, nie zaś wykroczenie. W konsekwencji, także osoba rozpytywana w sposób pozaprocesowy przez uprawniony organ, żądający od niej informacji, którą z mocy przepisu szczególnego ma obowiązek przekazać temu organowi, może odmówić udzielenia odpowiedzi, czyli nie udzielić określonej wiadomości, tylko wówczas, gdy owa odpowiedź (informacja) mogłaby narazić osobę jej najbliższą na odpowiedzialność za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a nie za wykroczenie.

W ocenie Sądu nie zasługuje na uwzględnienie nadto argumentacja, iż obwiniony, będąc współwłaścicielem pojazdu nie jest obowiązany do wskazania osoby, w której dyspozycji pojazd pozostawał w momencie popełnienia wykroczenia.

Podkreślić należy, iż w przypadku współwłasności powierzenie pojazdu może polegać na dokonaniu pomiędzy współwłaścicielami podziału do korzystania z pojazdu będącego przedmiotem współwłasności i przyznaniu jednemu z nich na zasadzie wyłączności prawa do korzystania. W ocenie Sądu w przypadku, gdy jeden z współwłaścicieli wyłącznie użytkuje pojazd, przez spełnienie obowiązku określonego w art. 96 § 3 kw, należy uznać wskazanie tej osoby, na wezwanie organu prowadzącego czynności wyjaśniające. Trudno bowiem przyjąć, iż współwłaściciel, który nie korzysta z pojazdu miałby ponosić odpowiedzialność za nieprzestrzeganie przepisów ruchu drogowego przez drugiego współwłaściciela, który w ramach uzgodnionego podziału użytkował pojazd.

W niniejszej sprawie Sąd stwierdził, iż obwiniony nie wskazał wprost w piśmie kierowanym do Straży Miejskiej w sprawie popełnienia wykroczenia pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...), iż to drugi współwłaściciel użytkuje samochód.

Nadto zdaniem Sądu podkreślenia wymaga, iż z obowiązku wskazania kierującego pojazdem obwiniony mógłby zostać zwolniony jedynie w przypadku, gdyby zostało ustalone, że pojazd w tym czasie został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Taka sytuacja jednak nie miała miejsca. Mimo to obwiniony nie wskazał komu powierzył należące do niego pojazdy do kierowania w oznaczonych w wezwaniach dniach. Faktu niewskazania obwiniony nie kwestionował.

Nie zasługiwał na uwzględnienie wniosek obwinionego o umorzenie postępowania złożony na rozprawie w dn. 28 grudnia 2015 r. obwiniony powoływał w nim, iż niedopuszczalne jest stosowanie tzw. wezwania alternatywnego, jakie

wystosowała do niego Straż Miejska (...). W.. Obwiniony podnosił, że dopuszczalność podobnych wezwań została zakwestionowana przez Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dn. 12 marca 2014 r. przez co wezwania te nie mają mocy prawnej. A. B. wskazywał również na brak formalny w postaci braku precyzyjnego określenia roli procesowej wezwanego.

Wyżej opisany wniosek o umorzenie postępowania zbudowany jest w ocenie Sądu w oparciu o bardzo niejasną i nielogiczną argumentację. Obwiniony powołuje wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dn. 12 marca 2014 r., w którym to orzeczeniu Trybunał stwierdza zgodność przepisu art. 96 § 3 Kodeksu wykroczeń z zasadą demokratycznego państwa prawnego zawartą w art. 2 Konstytucji RP oraz brak niezgodności z art. 42 ust. 1 Konstytucji RP (zasada odpowiedzialności karnej). Argumentacja zawarta we wniosku oparta jest na wyrwanych z kontekstu fragmentach uzasadnienia wyroku TK, służących zwróceniu uwagi na problemy związane z interpretacją przepisu art. 96 § 3 kw, nie zaś na zasadniczych wynikających z orzeczenia tezach. W związku z tym sprzecznym z zasadami logiki jest powoływanie przedmiotowego wyroku jako podstawy zastosowania przepisu art. 5 § 1 pkt 2 kpw jako przesłanki umorzenia postępowania.

Sąd pragnie również wskazać, iż pozycja procesowa obwinionego począwszy od momentu odebrana przez niego wezwań Straży Miejskiej jest jasna. W momencie zapoznania z treścią wezwania stał się on osobą obciążoną wypełnieniem konkretnego obowiązku, nałożonego przez abstrakcyjny przepis art. 78 ust. 4 Ustawy Prawo o ruchu drogowym – w tym wypadku obowiązek ten polegał na wskazaniu osób kierujących pojazdami V. o numerze rejestracyjnym (...) oraz S. o numerze rejestracyjnym (...) w określonym w wezwaniach czasie. Wówczas był on obowiązany do wskazania kierowcy pojazdów – nie zaś sprawcy wykroczenia, w związku z czym Straż Miejska posiadając odpowiednie dane kierowców prowadziłaby czynności wyjaśniające mające na celu ustalenie, czy na przykład sprawca wykroczeń nie działał w granicach kontratypu (stan wyższej konieczności, obrona konieczna – art. 15 oraz art. 16 kw) lub wyłączenia możliwości rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem w związku z zakłóceniem czynności psychicznych (art. 17 kw). Tym samym wskazanie kierowcy nie przesądza jeszcze, czy będzie on odpowiadał za wykroczenie, bowiem konieczne jest ustalenie, iż działał on bezprawnie i ponosi winę w zakresie popełnienia społecznie szkodliwego czynu.

Poza tym okoliczność wskazująca, iż pojazdem mogło kierować wiele osób również nie zwalnia właściciela pojazdu od obowiązku określonego w art. 96 § 3 kw. W przypadku bowiem braku możliwości zapamiętania tych danych, właściciel może np. prowadzić w tym celu stosowny rejestr tak, aby zgodnie z ustawą efektywnie wywiązać się z obowiązku wobec organu, w sytuacji zwrócenia się o takie dane przez organ zgodnie z art. 96 § 3 kw. Niewątpliwym jest natomiast, że powierzenie samochodu wielu osobom w żaden sposób nie może zwalniać jego właściciela czy posiadacza z obowiązku z art. 78 ust. 4 p.r.d. Obowiązek ten dotyczy, bowiem, w równym stopniu wszystkich właścicieli i posiadaczy pojazdów – bez względu na to czy jedynie oni sami użytkują swoje pojazdy czy też oddają je do korzystania innym osobom.

Wobec powyższego Sąd uznał, iż obwiniony dwukrotnie wypełnił znamiona czynu stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw, przy czym czyny obwinionego były społecznie szkodliwe.

Jednocześnie wskazać należy, iż zgodnie z art. 1 § 2 kw nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. W myśl natomiast art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi.

Obwiniony jest osobą pełnoletnią i nie zachodziły wątpliwości odnośnie jego poczytalności. W świetle zebranego materiału dowodowego jego wina nie budzi żadnych wątpliwości.

W przedmiotowej sprawie zapytania od Straży Miejskiej zostały skierowane do obwinionego w krótkim czasie od daty zdarzenia, co umożliwiało ustalenie przez niego kto w tych dniach użytkował należące do niego samochody. Zdaniem Sądu trudno nawet mówić, iż obwiniony nie miał wiadomości ani świadomości komu te pojazdy powierzył.

Nadmienić należy, iż obowiązek wskazania bezsprzecznie ciążył na obwinionym. Obwiniony nie był również wyłączony od obowiązku wskazania, jeżeli pojazdem poruszałyby się osoby dla niego bliskie.

W konsekwencji należy uznać, że obwiniony jako właściciel pojazdów V. o numerze rejestracyjnym (...) oraz S. o numerze rejestracyjnym (...), pomimo wezwania, nie wykonał ciężącego na nim obowiązku wskazania na żądanie organu, osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie. Nie był w jakikolwiek sposób z obowiązku tego zwolniony. Obwiniony jako właściciel pojazdu powinien kontrolować i nadzorować, komu powierza użytkowanie samochodu w określonym czasie, czego obwiniony jako osoba dorosła winien być świadomy. Uwzględniając powyższe zdaniem Sądu obwiniony popełnił zarzucany mu czyn umyślnie, z zamiarem ewentualnym jego popełnienia.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw. Orzeczona kara grzywny w wysokości 600 złotych w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego Sąd zważył, że A. B. popełnił wykroczenie na skutek naruszenia istotnego obowiązku z ustawy Prawo o ruchu drogowym. Wymierzając obwinionemu karę Sąd miał na uwadze, że tego typu wykroczenia, jakie popełnił obwiniony, zdarzają się w obecnych czasach nagminnie. W związku z tym wymogi społecznego oddziaływania w zakresie kształtowania prawidłowych postaw wobec porządku prawnego sprawiają, że kary wymierzane za takie wykroczenia powinny odstraszać od ich popełniania i uświadamiać konieczność wywiązywania się z obowiązku z art. 78 ust. 4 p.r.d. Wymierzając obwinionemu karę Sąd uwzględnił też warunki materialne i finansowe obwinionego, który osiąga dochody w kwocie około 7000 złotych brutto miesięcznie. Orzeczona kara jest karą spełniającą swe cele zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i przede wszystkim indywidualnej. Jest ona adekwatna do okoliczności przypisanego czynu i jego społecznej szkodliwości.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 60 (sześćdziesiąt) złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).